

**ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
(ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ)**

ΕΦΕΣΗ

Της Ανώτατης Διοικήσεως Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων (ΑΔΕΔΥ), η οποία εδρεύει στην Αθήνα, επί των οδών Ψύλλα και Φιλελλήνων αριθμός 2, όπως νόμιμα εκπροσωπείται.

ΚΑΤΑ

Του Ελληνικού Δημοσίου, όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τους α) Υπουργό Οικονομικών και β) Υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, οι οποίοι εδρεύουν στην Αθήνα.

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

Υπ' αριθμόν **2395/2014 απόφασης** του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών- Απεργιακή) κατά το μέρος που εκκαλείται.

Η εκκαλούσα τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, έχει συσταθεί και λειτουργεί νομίμως βάσει καταστατικού εγκριθέντος δυνάμει των υπ' αριθμόν 825/1927, 2722/1946, 2109/1949 αποφάσεων του Πρωτοδικείου Αθηνών. Το καταστατικό μας τροποποιήθηκε σύμφωνα με τις υπ' αριθμόν 3184/1950, 12265/1957, 8987/1960, 25978/1965, 2525/1971, 465/1980, 1540/1990 και 5608/2004 αποφάσεις του ιδίου δικαστηρίου, έχει δε καταχωρηθεί νομίμως στο Ειδικό Βιβλίο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων του Πρωτοδικείου Αθηνών.

Στις 03-02-2014 το Γενικό Συμβούλιο της Οργανώσεως μας, ευρισκόμενο σε πλήρη απαρτία, έλαβε την απόφαση ομόφωνα να προβεί η οργάνωση μας σε κινητοποιήσεις δίδοντας για το σκοπό αυτό **ειδική εξουσιοδότηση** προς την Εκτελεστική Επιτροπή να προβεί σε εξειδίκευση και περαιτέρω προσδιορισμό των απεργιακών κινητοποιήσεων. Ακολούθως, την 11-04-2014 εξειδικεύθηκε από την Εκτελεστική Επιτροπή της εκκαλούσας η απεργιακή κινητοποίηση που

είχε αποφασιστεί από το Γενικό Συμβούλιο, με την μορφή της αποχής από καθήκον συνδεδεμένο με την διαδικασία αξιολόγησης του ν. 4250/2014.

Η ως άνω απόφαση της ΑΔΕΔΥ κοινοποιήθηκε στις 14-5-2014 με την από 13-5-2014 εξώδικη γνωστοποίηση στο σύνολο των Υπουργείων και Ανεξάρτητων Αρχών του Ελληνικού Δημοσίου καθώς και στην Τράπεζα της Ελλάδας. Με το ως άνω έγγραφο γνωστοποιήθηκε στο εφεσίβλητο, ότι μετά το πέρας τεσσάρων εργάσιμων ημερών από την κοινοποίηση της εξωδίκου γνωστοποίησης και μέχρι την λήξη της διαδικασίας αξιολόγησης, όποτε κι αν αυτή λάβει χώρα κηρύσσεται αποχή διαρκείας όλων των υπαλλήλων του Δημοσίου από κάθε διαδικασία αξιολόγησης σε όλα τα επίπεδα αυτής και συγκεκριμένα αλλά όχι περιοριστικά:

α) από την έκδοση αποφάσεων επιμερισμού των ποσοστώσεων του άρθρου 7 παρ. 5 του π.δ. 318/1992,

β) από την σύνταξη και υποβολή εκθέσεων αυτοαξιολόγησης,

γ) από τη σύνταξη και υποβολή εισηγήσεων αξιολόγησης (άρθρο 14 του π.δ. 318/1992),

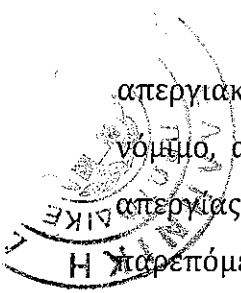
δ) από τη σύνταξη και υποβολή εκθέσεων αξιολόγησης (άρθρο 14 του π.δ. 318/1992),

ε) από τη συμμετοχή σε Ειδικές Επιτροπές Αξιολόγησης σε κάθε υπουργείο (άρθρο 24 του π.δ. 318/1992),

στ) οποιαδήποτε άλλη ενέργεια, που συνάπτεται με τη διαδικασία αυτή, όπως παροχή στοιχείων από τις Διευθύνσεις Διοικητικού/Προσωπικού κ.λπ..

Το Ελληνικό Δημόσιο, εκπροσωπούμενο από τον Υπουργό Οικονομικών και τον Υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, την από 7-7-2014 αγωγή του, η οποία έλαβε γενικό αριθμό καταθέσεως 81429/2014 και αριθμό καταθέσεως δικογράφου 2776/2014, κοινοποιήθηκε σε εμάς την 8-7-2014 και εκδικάστηκε την 9-7-2014 ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Επ' αυτής εκδόθηκε η εκκαλουμένη υπ' αριθμόν 2395/2014 απόφαση, η οποία απέρριψε τις υπέρ ημών ασκηθείσες πρόσθετες παρεμβάσεις, απέρριψε το κύριο αίτημα του ενάγοντος και ήδη εφεσίβλητου περί υποχρέωσης ημών να διακόψουμε την εξαγγελθείσα απεργία ως νόμω αβάσιμο, απέρριψε το έτερο αγωγικό του αίτημα περί απαγόρευσης κάθε άλλης αντίστοιχης μελλοντικής

απεργιακής κινητοποίησης με το ίδιο ή παρόμοιο περιεχόμενο ως άδικο και μη νόμιμο, απέρριψε το αίτημα του Ελληνικού Δημοσίου περί αναγνώρισης της απεργίας ως καταχρηστικής, έκρινε δε μη νόμιμο και απορριπτέο και το αιτούμενο αίτημα του Ελληνικού Δημοσίου περί κηρύξεως της αποφάσεως προσωρινά εκτελεστής, κατά τα λοιπά δέχθηκε την αγωγή και αναγνώρισε ότι η αναφερόμενη στο σκεπτικό αυτής απεργία, που κηρύχθηκε με την από 13-5-2014 εξώδικη γνωστοποίηση μας και αφορά σε αποχή διαρκείας των μελών μας από κάθε ενέργεια που συνδέεται με την διαδικασία αξιολόγησης του προσωπικού των δημόσιων υπηρεσιών και των ν.π.δ.δ. είναι παράνομη ενώ επέβαλε εις βάρος μας μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος και ήδη εφεσίβλητου, το οποίο όρισε στο ποσό των τριακοσίων ευρώ (300€).

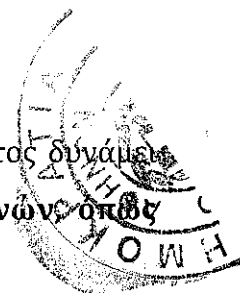
Την ανωτέρω απόφαση **εκκαλούμε κατά το μέρος που έκανε δεκτά τα αιτήματα του ενάγοντος και ήδη εφεσίβλητου Ελληνικού Δημοσίου**, δια της παρούσας, ζητώντας την εξαφάνισή της, παραπονούμενοι κατ' αυτής, για τους κάτωθι βάσιμους και αληθείς λόγους:

1ος Λόγος εφέσεως κατά της εκκαλουμένης

Η εκκαλουμένη απόφαση έσφαλε και πρέπει να εξαφανιστεί κατά το μέρος που δέχτηκε ότι: *«Η απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της εναγομένης, είναι, σύμφωνα και με τη νομική σκέψη που προηγήθηκε στην αρχή της παρούσας, παράνομη, γενομένου στο σημείο αυτό δεκτού και ως ουσιαστικά βάσιμου, του σχετικού λόγου της υπό κρίση αγωγής, καθώς η απόφαση δεν ελήφθη –κατά παράβαση του άρθρου 30 παρ. 8 εδαφ. β του Ν.1264/1982- από την Γενική Συνέλευση (εν προκειμένω Συνέδριο, που αποτελεί και το ανώτατο και κυρίαρχο όργανο της εναγομένης κατ' άρθρο 27 του Καταστατικού της)... Το γεγονός δε ότι το καταστατικό της εναγομένης προβλέπει στο άρθρο 13 αυτού, ότι το Γενικό Συμβούλιο αποφασίζει για διεκδικήσεις, κινητοποιήσεις και απεργίες δεν καθιστά σύννομη την κήρυξη της επίμαχης απεργιακής κινητοποίησης, αφού η εν λόγω διάταξη του καταστατικού, έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την προεκτεθείσα διάταξη του άρθρου 30 παρ. 8 εδαφ. β του Ν.1264/1982».*

Σύμφωνα με το άρθρο 30 παρ.8 του Ν.1264/1982 *«η απεργία κηρύσσεται από δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις μετά από απόφαση της Γενικής Συνέλευσης».*

Η ΑΔΕΔΥ, ωστόσο, λειτουργεί βάσει καταστατικού εγκριθέντος δυνάμει της υπ' αριθμόν 825/1927 απόφασης του Πρωτοδικείου Αθηνών, όπως τροποποιήθηκε μέχρι και σήμερα.

Σύμφωνα με το άρθρο 13 αυτού: (Β-6) «Το Γ.Σ. (Γενικό Συμβούλιο) της ΑΔΕΔΥ .....6 αποφασίζει για διεκδικήσεις, κινητοποιήσεις και απεργίες για την προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων, που εκπροσωπεί».

Είναι σαφές, ότι σύμφωνα με το καταστατικό της ΑΔΕΔΥ, το οποίο έχει εγκριθεί από το Πρωτοδικείο και **ΠΡΟΦΑΝΩΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟ (ΑΦΟΥ ΔΕΝ ΝΟΟΥΝΤΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ), ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΑΡΜΟΔΙΟ ΟΡΓΑΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΗΡΥΞΗ ΑΠΕΡΓΙΑΣ είναι το ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ** αυτής, το οποίο και νομίμως εξουσιοδοτεί την Εκτελεστική Επιτροπή για την εξειδίκευση των αποφάσεων του.

Εξάλλου, κατά την διαδικασία εγκρίσεως του καταστατικού μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης, το Δικαστήριο εξετάζει τη νομιμότητα του φερόμενου προς έγκριση καταστατικού, ερευνώντας όχι μόνο τις τυπικές αλλά και τις ουσιαστικές προϋποθέσεις της νομιμότητας και πρωτίστως την συμφωνία του καταστατικού προς τις διατάξεις του νόμου 1264/1982. Η απόφαση αυτή παράγει τεκμήριο νομιμότητας του καταστατικού της συνδικαλιστικής οργάνωσης, καθώς οι όροι του καταστατικού έχουν ελεγχθεί διεξοδικά από το αρμόδιο δικαστήριο πριν την έγκρισή τους. Είναι προφανές, ότι το Πρωτοδικείο Αθηνών κρίνοντας επί της νομιμότητας του καταστατικού της ΑΔΕΔΥ, στην δημοσίευσή του οποίου και προχώρησε προέβη στην έγκρισή του, δεχόμενο, ως αρμόδιο όργανο το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, το οποίο κατά την έννοια του νόμου υπέχει την θέση της Γενικής Συνελεύσεως. Όπως δε και πρωτοδίκως εκθέσαμε, το Συνέδριο αποτελεί ένα καθαρά εκλογικό όργανο, συγκαλείται κάθε τρία έτη και εκλέγει τα λοιπά όργανα της ΑΔΕΔΥ, που λειτουργούν κατά την διάρκεια της τριετίας, λαμβάνοντας αποφάσεις, που σχετίζονται με όλες τις λειτουργίες της οργάνωσης.

Περαιτέρω, το άρθρο 20 παρ.1 εδ. β', του Ν.1264/1982 με τίτλο: «Κήρυξη Απεργίας» ορίζει ότι: «*Η απεργία στις πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις ευρύτερης περιφέρειας ή πανελλαδικής έκτασης κηρύσσεται με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, εκτός αν το καταστατικό ορίζει διαφορετικά. Η απεργία*

στις δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις κηρύσσεται με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, εκτός αν το καταστατικό τους ορίζει διαφορετικά».

Εσφαλμένα λοιπόν το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, έκρινε ότι αρμόδιο όργανο για την κήρυξη της απεργίας είναι το Συνέδριο, κρίνοντας επί της ουσίας ως παράνομο το ισχύον καταστατικό της ΑΔΕΔΥ, το οποίο έχει εγκριθεί από το Δικαστήριο, έχει δημοσιευτεί και ουδέποτε έχει προσβληθεί, με οιονδήποτε τρόπο.

Εξάλλου, όλες οι απεργιακές κινητοποιήσεις αποφασίζονται από την πρώτη ημέρα της λειτουργίας της ΑΔΕΔΥ (έτος 1929) από το Γενικό Συμβούλιο αυτής, στο οποίο το ιδρυτικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ αναγνώρισε αυτόν τον ρόλο και μάλιστα δια αυξημένης πλειοψηφίας.

Στην υπό κρίση περίπτωση, η απόφαση για την προκήρυξη απεργιακής κινητοποίησης από την ΑΔΕΔΥ και την κάλυψη απεργιακών κινητοποιήσεων πρωτοβαθμίων συνδικαλιστικών οργανώσεων ελήφθη, όπως ορίζει το καταστατικό, από το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ στις 3-2-2014, με την μορφή ειδικής εξουσιοδότησης προς την Εκτελεστική Επιτροπή να προβεί σε εξειδίκευση και περαιτέρω προσδιορισμό των απεργιακών κινητοποιήσεων.

Συγκεκριμένα το Γενικό Συμβούλιο αποφάσισε κατά την ως άνω Συνεδρίαση του «*Το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ κατά την χτεσινή του συνεδρίαση (3-2-2014) εκτιμώντας: 3) την εισαγωγή ενός απαράδεκτου συστήματος αξιολόγησης που αναπαράγει τις παθογένειες μεροληπτικής και αναξιοκρατικής κρίσης των εργαζομένων στο Δημόσιο, εντείνοντας τον κομματικό έλεγχο και τις πελατειακές πρακτικές. Πρόκειται για μεθόδευση που αποσκοπεί στην δημιουργία μονίμου μηχανισμού διαθεσιμότητας -απολύσεων.....Την ανοικτή εξουσιοδότηση στην ΕΕ της ΑΔΕΔΥ για την οργάνωση, προκήρυξη και πραγματοποίηση κάθε απεργιακής μορφής, που θα κριθεί αναγκαία για την υπεράσπιση εργασιακών, δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων κατά την διάρκεια του επόμενου διμήνου και έως την ανανέωση του πλαισίου από νέο Γενικό Συμβούλιο».*

Αυτό, εξάλλου, γίνεται παγίως δεκτό και από την θεωρία αλλά και από την νομολογία, οι οποίες δέχονται, ότι το όργανο, που έχει την αρμοδιότητα

σύμφωνα με το καταστατικό δικαιούται να εξουσιοδοτήσει την Εκτελεστική Επιτροπή ή άλλο καταστατικό όργανο να πραγματοποιήσει των απεργιακών κινητοποιήσεων και να καθορίσει τις λεπτομέρειες της διεξαγωγής τους, όπως την μορφή της απεργίας, διάρκεια αυτής, την έναρξη και την λήξη της (βλ. Ντάσιου Εργατικό Δικονομικό Δίκαιο, Τόμος ΒΙΙ, σελ. 934 και ΑΠ 895/1981 ΕΕΔ 40,727, Εφ. Αθηνών 8272/1980 ΕΕΔ 40, 57, Εφ.Θεσσ. 303/1982 ΕΔ 41, 767, ΜΠΑ 425/1980 ΕΕΔ 39, 258, ΜΠΑ 714/1983 ΕΕΔ 42, 260, ΜΠΑ 603/1983 ΕΕΔ 42, 806, Βάγιας ΕΕΔ 41, 710).

Εξάλλου, η επιχειρούμενη από το Δημόσιο ερμηνεία αναφορικά με την υποχρέωση κήρυξης απεργίας από το Συνέδριο, η οποία και έγινε δεκτή ως ουσία βάσιμη από το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την ίδια την διατύπωση του νόμου, αφού δεν υπάρχει όργανο στην ΑΔΕΔΥ, που να καλείται από το Καταστατικό «Γενική Συνέλευση», καθώς το νομίμως εγκεκριμένο από το Πρωτοδικείο Αθηνών καταστατικό της ΑΔΕΔΥ προβλέπει ως όργανα αυτής (α) **το Συνέδριο των Αντιπροσώπων**, το οποίο συγκαλείται **κάθε τρία χρόνια** από αντιπροσώπους των Ομοσπονδιών -μελών της ΑΔΕΔΥ, προκειμένου να εκλέξει το Γενικό Συμβούλιο (καθαρά εκλογικό όργανο, χωρίς πρόβλεψη για σύγκληση του σε ενδιάμεσο χρόνο), (β) **το Γενικό Συμβούλιο**, το οποίο στην δομή της ΑΔΕΔΥ **ισοδυναμεί με την Γενική Συνέλευση** και το οποίο συγκαλείται σε τακτά χρονικά διαστήματα, προκειμένου να αντιμετωπίσει κεντρικά θέματα της οργάνωσης και (γ) **η Εκτελεστική Επιτροπή**, η οποία εκλέγεται από το Γενικό Συμβούλιο, διοικεί την οργάνωση και εκτελεί τις αποφάσεις του Γενικού Συμβουλίου.

Είναι προφανές, ότι ο νόμος 1264/1982 θεσπίζοντας ως αρμόδιο όργανο για την κήρυξη απεργίας την Γενική Συνέλευση, αποσκοπούσε, όπως δέχονται σειρά αποφάσεων (αντί πολλών Εφετείο Αθηνών 1/1991 και 1/1992, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ), να εξασφαλίσει, ότι η απόφαση για απεργία στο Δημόσιο, πρέπει να λαμβάνεται κατόπιν ώριμης και συγκροτημένης προδικασίας, προκειμένου να αποφεύγονται οι βεβιασμένες και βιαστικές αποφάσεις, καθώς η λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών εξυπηρετεί σε μεγάλο βαθμό ένα ευρύτερο δημόσιο συμφέρον.

Κανείς, ωστόσο, δεν μπορεί να υποστηρίξει, ότι στην περίπτωση της ΑΔΕΔΥ, το καταστατικό της οποίας προβλέπει ως αρμόδιο όργανο για την κήρυξη της απεργίας το Γενικό Συμβούλιο και όχι το Συνέδριο των Αντιπροσώπων, δεν εξασφαλίζεται αυτή ακριβώς η προϋπόθεση της ώριμης σκέψης, την οποία αποσκοπούσε ο νομοθέτης να διασφαλίσει, προκειμένου για λήψη απόφασης για κήρυξη απεργίας των δημοσίων υπαλλήλων.

Από την άλλη πλευρά, η εσφαλμένη αναγνώριση από το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο του δικαιώματος κήρυξης απεργίας μόνο μετά από απόφαση του Συνεδρίου των Αντιπροσώπων, ουσιαστικά οδηγεί σε πλήρη κατάλυση της δυνατότητας κήρυξης απεργίας στην πράξη, αφού το Συνέδριο αποτελείται από συνολικά 862 αντιπροσώπους από όλη την Ελλάδα και είναι σχεδόν αδύνατον λόγω κόστους αλλά και λόγω της προβλέψεως του ιδίου του καταστατικού της ΑΔΕΔΥ να συγκληθεί για να ασκήσει αρμοδιότητες, που δεν του ανήκουν.

Εξάλλου, ένα τόσο κεντρικό και θεμελιώδες συνταγματικό δικαίωμα, όπως είναι η απεργία, θα πρέπει ενόψει και της ίδιας της συνταγματικής διάταξης του άρθρου 23 να ερμηνεύεται στενά και βεβαίως να καταβάλλεται προσπάθεια, οι υπάρχουσες αστοχίες του νομοθέτη να μην οδηγούν σε πλήρη κατάλυση του δικαιώματος στην πράξη. Ο δικαστικός δε έλεγχος ενός συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος δεν μπορεί να οδηγεί σε πλήρη κατάλυση του.

Είναι, λοιπόν, προφανές, ότι η υπό κρίση απεργία έχει προκηρυχθεί κατά τον νόμιμο σύμφωνα με τον ν.1264/1982 τρόπο και από όργανο πλήρως νομιμοποιούμενο, η δε εκκαλουμένη δεχθείσα τα αντίθετα έσφαλε και πρέπει για το λόγο αυτό, κατά το μέρος που εκκαλείται, να εξαφανιστεί.

2ος Λόγος εφέσεως κατά της εκκαλουμένης

Η εκκαλουμένη απόφαση έσφαλε και πρέπει να εξαφανιστεί κατά το μέρος που δέχτηκε ότι: «Εξάλλου, η εναγομένη δεν τήρησε και την από την διάταξη του άρθρου 30 παρ. 8 περ. α ν. 1264/1982 υποχρέωσή της, αφού δεν αποδείχθηκε ότι γνωστοποίησε με την ως άνω εξώδικη γνωστοποίηση τα αιτήματα της με έγγραφο που κοινοποιήθηκε στον εργοδότη με δικαστικό επιμελητή τουλάχιστον τέσσερις πλήρεις ημέρες»

Αντιθέτως, στην 6η σελίδα η εκκαλουμένη δέχεται ότι «Με τη από 13-5-2014 εξώδικη γνωστοποίησή της, που κοινοποιήθηκε με δικαστικό επιμελητή, μεταξύ άλλων, στο Ελληνικό Δημόσιο, όπως εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών και στο Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, η εναγομένη γνωστοποίησε ότι: "Η Εκτελεστική Επιτροπή" (Ε.Ε.) της ΑΔΕΔΥ, αντιδρώντας στις εισαγόμενες με τις διατάξεις του ν.4256/2014 παράνομες και αντισυνταγματικές ρυθμίσεις που επιχειρεί να εφαρμόσει το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης αναφορικά με την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων και συγκεκριμένα στην παντελώς έωλη νομικά κατανομή ποσοστών ανά οργανική μονάδα αλλά και στις συνδεδεμένες με τη συνολική διαδικασία απολύσεις Δημοσίων Υπαλλήλων, αποφάσισε στις 11-4-2014 (ΑΠ 155): Να καλέσει τους εργαζόμενους και ιδιαίτερα όσους εμπλέκονται στην εφαρμογή του νόμου, λόγω της θέσεως τους στη διοικητική ιεραρχία, να απέχουν από κάθε σχετική διαδικασία. Κανείς δεν πρέπει να βάλει την υπογραφή του σε μια προδήλως παράνομη και αντισυνταγματική διαδικασία. Σε εκτέλεση της απόφασης αυτής, η ΑΔΕΔΥ δηλώνει, ότι μετά το πέρας τεσσάρων εργάσιμων ημερών από την κοινοποίηση της παρούσας μέχρι και τη λήξη της διαδικασίας αξιολόγησης, όποτε και εάν αυτή λάβει χώρα κηρύσσεται αποχή διαρκείας όλων των υπαλλήλων του Δημοσίου από κάθε διαδικασία αξιολόγησης σε όλα τα επίπεδα αυτής και συγκεκριμένα αλλά όχι περιοριστικά: α) από την έκδοση αποφάσεων επιμερισμού των ποσοστώσεων του άρθρου 7 παρ.5 του π.δ. 318/1992, β) από τη σύνταξη και υποβολή εκθέσεων αυτοαξιολόγησης, γ) Από τη σύνταξη και υποβολή εισηγήσεων αξιολόγησης, δ) από τη σύνταξη και υποβολή εκθέσεων αξιολόγησης, ε) από τη συμμετοχή σε Ειδικές Επιτροπές Αξιολόγησης σε κάθε υπουργείο, στ) οποιαδήποτε άλλη ενέργεια, που συνάπτεται με τη διαδικασία αυτή, όπως παροχή στοιχείων από τις Διευθύνσεις Διοικητικού/Προσωπικού κλπ. Σημειώνεται, ότι η ως άνω αποχή των υπαλλήλων, που εκπροσωπούμε, από συγκεκριμένα καθήκοντα, προβλέπεται από τις διατάξεις του ν.1264/1982, όπως αυτές έχουν ερμηνευτεί από το αρμόδια Δικαστήριο (όπως ενδεικτικώς Δ.Εφ. 486/1995 κ.α.) και συνιστά απολύτως νόμιμη μορφή συνδικαλιστικής δράσης, αναγνωριζόμενη ως μορφή απεργίας. ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ Σας γνωστοποιούμε, ότι μετά την παρέλευση τεσσάρων εργάσιμων ημερών από την κοινοποίηση της παρούσας και μέχρι το πέρας της διαδικασίας αξιολόγησης,

όποτε και αν αυτή λάβει χώρα, κηρύσσουμε αποχή διάρκειας από κάθε διαδικασία ή ενέργεια, που συνδέεται με την διαδικασία αξιολόγησης, παρέχοντας κατά τον τρόπο αυτό πλήρη κάλυψη στο σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων και εργαζόμενων ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου.».

Ενώ λοιπόν η εκκαλουμένη απόφαση στην 6η σελίδα αυτής ορθώς δέχεται ότι έλαβε χώρα η προβλεπόμενη γνωστοποίηση του αιτήματος μας, ήτοι της μη εφαρμογής των παρανόμων και αντισυνταγματικών διατάξεων του ν.4250/2014 περί αξιολόγησης των δημοσίων υπαλλήλων και συγκεκριμένα η έωλη νομικά κατανομή ποσοστών ανά οργανική θέση, τηρουμένης της οριζόμενης προθεσμίας των τεσσάρων εργάσιμων ημερών, πριν την κήρυξη της αποχής διάρκειας από κάθε διαδικασία ή ενέργεια, που συνδέεται με την διαδικασία αξιολόγησης, **εντούτοις, αντιφατικά και αναιτιολόγητα στην 7η σελίδα αυτής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν τηρήσαμε και την από την διάταξη του άρθρου 30 παρ. 8 περ. α ν. 1264/1982 υποχρέωσή μας, αφού δεν αποδείχθηκε ότι γνωστοποιήσαμε με την ως άνω εξώδικη γνωστοποίηση τα αιτήματα μας με έγγραφο που κοινοποιήθηκε στον εργοδότη με δικαστικό επιμελητή τουλάχιστον τέσσερις πλήρεις ημέρες.**

Εξάλλου, το άρθρο 30 του νόμου 1264/1982, που εφαρμόζεται εν προκειμένω, προβλέπει: «8. α) Προκειμένου για δημοσίους υπαλλήλους της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, κήρυξη της απεργίας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πριν περάσουν τέσσερις (4) πλήρεις μέρες, από τη γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν με έγγραφο που κοινοποιείται, με δικαστικό επιμελητή στο Υπουργείο Προεδρίας Κυβερνήσεως, στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο που υπάγονται οι υπάλληλοι αυτοί, καθώς επίσης και στις διοικήσεις των φορέων που εποπτεύονται απ' αυτό, όταν πρόκειται για απεργία υπαλλήλων τους».

Η έννοια της ανωτέρω διατάξεως, όπως παγίως έχει ερμηνευτεί από την νομολογία των δικαστηρίων, είναι, **ότι μεταξύ της ημέρας κήρυξης της απεργιακής κινητοποίησης των υπαλλήλων του δημοσίου και της έναρξης της κινητοποίησης θα πρέπει να μεσολαβεί διάστημα 4 τουλάχιστον ημερών.** Προφανώς δε είναι αδιανόητο να αποδοθεί στην ως άνω διάταξη η έννοια, ότι πριν καν η συνδικαλιστική οργάνωση αποφασίσει για την κήρυξη της απεργίας θα πρέπει να κοινοποιήσει με δικαστικό επιμελητή τα

αιτήματα της, να περιμένει 4 ημέρες και μετά να κηρύξει την απεργία. Μια τέτοια δε ερμηνεία θα οδηγούσε στο άτοπο να κοινοποιούνται τα αιτήματα 4 ημέρες πριν και εν συνεχεία να καθίσταται νόμιμη η έναρξη της απεργίας κινητοποιήσεως την ίδια ημέρα της κήρυξης αυτής. Είναι συνεπεία αυτού στρεβλή η ερμηνεία την οποία επιχειρεί να δώσει το ενάγον στην επίμαχη διάταξη και σε κάθε περίπτωση μια τέτοια ερμηνεία θα διασφάλιζε στους εργαζόμενους μετά από μια 4ήμερη αναμονή από την γνωστοποίηση των αιτημάτων να μπορούν να κηρύξουν απεργιακή κινητοποίηση, με χρόνο έναρξης από την λήψη της αποφάσεως, πράγμα, το οποίο προφανώς δεν επιθυμεί ακόμα και το ίδιο το Υπουργείο να γίνει τελεσίδικα δεκτό από το Δικαστήριο.

Στην υπό κρίση περίπτωση, η ΑΔΕΔΥ κοινοποίησε στο Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης αλλά και σε όλα τα Υπουργεία και φορείς του Δημοσίου, ότι «από την παρέλευση 4 εργάσιμων ημερών από την κοινοποίηση της παρούσας ...» εκκινεί αποχή των υπαλλήλων από το έργο της αξιολογήσεως. Το ως άνω εξώδικο, όπως και το ίδιο το Υπουργείο ομολογεί κοινοποιήθηκε σε αυτό στις 14-5-2014 με αποτέλεσμα να έχει λάβει πλήρη γνώση των αιτημάτων και του περιεχομένου της επικείμενης απεργιακής κινητοποίησης. Στο εξώδικο δε που κοινοποιήθηκε γράφεται επί λέξει : «..... αντιδρώντας στις εισαγόμενες με τις διατάξεις του ν.4250/2014 παράνομες και αντισυνταγματικές ρυθμίσεις που επιχειρεί να εφαρμόσει το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης και συγκεκριμένα στην παντελώς έωλη νομικά κατανομή ποσοστών ανά οργανική μονάδα...». Είναι, συνεπεία αυτού, προφανή τα αιτήματα της ΑΔΕΔΥ και σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί, ότι ο κύριος Υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης αιφνιδιάστηκε από την προβολή αυτών, δεδομένου, ότι η αποχή εκκίνησε από την έναρξη της υποχρέωσης διενέργειας πράξεων αξιολογήσεως, σε χρόνους μάλιστα, που ο ίδιος ο κύριος Υπουργός δια των αποφάσεων του ορίζει.

Σε κάθε δε περίπτωση το δικαίωμα προσφυγής σε απεργία των δημοσίων υπαλλήλων, υπόκειται με το ως άνω άρθρο σε εκ του νόμου περιορισμούς, οι οποίοι όμως δεν μπορούν να εκτείνονται έως την κατάργηση του συνταγματικού δικαιώματος της απεργίας ή στην παρεμπόδιση της νόμιμης άσκησής της. Εξάλλου κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, ερμηνευόμενων ενόψει και του σκοπού τους, που δεν είναι άλλος από την προστασία του

κοινωνικού συνόλου και των αναγκών αυτού, προκύπτει ότι, οι εν λόγω προϋποθέσεις του ά. 30 του Ν.1264/1982, που εν προκειμένω τηρήθηκαν στο ακέραιο εκ μέρους μας, δεν είναι υποχρεωτικές στην τήρησή τους, δεδομένου ότι δεν προκύπτει βλάβη στο κοινωνικό σύνολο, αφού οι ανάγκες προς τους πολίτες ικανοποιούνται πλήρως από τους συμμετέχοντες στην υπό κρίση απεργία δημοσίων υπαλλήλους (Βλ. 3470/2012 ΜΠΘεσ), αφού οι τελευταίοι δεν απέχουν συνολικά από τα καθήκοντα τους, **αλλά αντιθέτως απέχουν από συγκεκριμένο έργο, ήτοι κάθε πράξη, που συνδέεται με την διαδικασία αξιολογήσεως έτους 2013.**

Εκ των ανωτέρω καθίσταται προφανές, ότι τηρήθηκε και αυτή η εκ του νόμου εισαγόμενη προϋπόθεση, συνεπώς, η εκκαλουμένη απόφαση κατ' εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, με αντιφάσεις και έλλειψη αιτιολογιών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν τηρήθηκε η διάταξη του άρθρου 30 παρ. 8 περ. α ν. 1264/1982 και πρέπει και για τον ανωτέρω λόγο να εξαφανιστεί από το Υμέτερο Δικαστήριο.

3ος Λόγος εφέσεως κατά της εκκαλουμένης

Η εκκαλουμένη σιγή απέρριψε την νομίμως προταθείσα ένστασή μας περί καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος του Ελληνικού Δημοσίου, διότι σύμφωνα με το άρθρο 25 του Συντάγματος αλλά και το άρθρο 281 ΑΚ, η καταχρηστική άσκηση δικαιώματος είτε πρόκειται περί ουσιαστικών είτε πρόκειται περί δικονομικών δικαιωμάτων απαγορεύεται (**Εφ.Αθηνών 2522/1990 ΝοΒ 1990, 1345**). Στην υπό κρίση περίπτωση, η αγωγή του ενάγοντος και ήδη εφεσίβλητου είναι καθ' όλα καταχρηστική και ως τέτοια έπρεπε να κριθεί από το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δεδομένου, ότι:

Α) Η από 7-7-2014 αγωγή ασκήθηκε **ενάμιση μήνα μετά την κοινοποίηση του σχετικού εξωδίκου, το οποίο κοινοποιήθηκε στο ενάγον-εφεσίβλητο και σε όλα τα επιμέρους Υπουργεία και φορείς στις 14/5/2014** (όπως και το ίδιο αποδέχεται στο δικόγραφο της από 7-7-2014 αγωγής). Είναι προφανές, ότι η αδράνεια του ενάγοντος-εφεσίβλητου αναφορικά με την άσκηση του δικαιώματος αυτού περί προσφυγής κατά του κύρους της επιδίκου απεργιακής κινητοποιήσεως έχει δημιουργήσει σε όλους τους Δημοσίου Υπαλλήλους και πρωτίστως στα εμπλεκόμενα συνδικαλιστικά

όργανα την εδραία πεποίθηση, ότι το ενάγον-εφεσίβλητο αποδέχεται την διενέργεια της ως άνω απεργιακής κινητοποίησης, δεδομένου μάλιστα και του γεγονότος, ότι από την ημέρα γνωστοποίησης του ως άνω εξωδίκου μέχρι σήμερα ουδεμία αντίδραση έχει υπάρξει εκ μέρους του Υπουργείου ή εν γένει του Δημοσίου ενώ το ίδιο το Υπουργείο έχει προβεί σε δύο επάλληλες μετακινήσεις του χρόνου διενέργειας της αξιολόγησης έτους 2013, από την πραγματοποίηση της οποίας απέχουμε.

Β) Εκ της επιδίκου απεργιακής κινητοποίησης ουδεμία βλάβη προκαλείται εις βάρος της Πολιτείας αλλά και του εν γένει κοινωνικού συνόλου, αφού οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν απέχουν συνολικά από τα καθήκοντα τους, ούτε βεβαίως δεν εκτελούν τις ανατιθέμενες σε αυτούς εργασίες προς όφελος των πολιτών και του Δημοσίου, αλλά αντιθέτως απέχουν από συγκεκριμένο έργο και καθήκον, ήτοι κάθε καθήκον, που συνδέεται με την διαδικασία αξιολόγησης έτους 2013, που επιχειρείται να λάβει χώρα αναδρομικά. Είναι δε προφανές, ότι όπως και το ίδιο το Υπουργείο αποδέχεται στην από 7-7-2014 αγωγή του, η διαδικασία αξιολόγησης ουδεμία σχέση έχει με τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου, ουδεμία επιρροή ασκεί στην εύρυθμη λειτουργία της πολιτείας και πάνω απ' όλα ουδεμία κοινωνική ή πολιτειακή βλάβη προκαλεί. Πρέπει δε να τονιστεί, ότι ακόμα και με την λογική του ιδίου του Δημοσίου, ότι δηλαδή η αξιολόγηση έτους 2013 δεν συνδέεται με διαδικασία απολύσεων ή άλλα δυσμενή μέτρα (πράγμα παντελώς αβάσιμο), καθιστά την διαδικασία σύνταξης των εκθέσεων αξιολόγησης έτους 2013 μια διαδικασία, που προφανώς δεν συνδέεται με μέτρα προαπαιτούμενα για την χορήγηση δόσεων στην Ελλάδα. Υπό την έννοια δε αυτή, ούτε βλάβη ευρύτερη του δημοσίου συμφέροντος μπορεί να επικαλεστεί το ενάγον-εφεσίβλητο Δημόσιο.

Γ) Το ενάγον και ήδη εφεσίβλητο γνωρίζει καλώς, όπως και το ίδιο αναφέρει στο δικόγραφο της από 7-7-2014 αγωγής, ότι η ΑΔΕΔΥ έχει υποβάλλει ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακύρωσης της εισαγόμενης βάσει των διατάξεων του ν. 4250/2014 αξιολόγησης, η οποία στην ουσία, όπως και κατωτέρω θα εκτεθεί οδηγεί υποχρεωτικά στον χαρακτηρισμό ενός αριθμού 15% των υπαλλήλων κάθε υπηρεσίας ως «αχρήστων», η οποία εισάγεται να συζητηθεί στην Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας στις 10/10/2014.

Παράλληλα, η ΑΔΕΔΥ, ως έχει καταστατική υποχρέωση έχει υποβάλλει την από 6-6-2014 αίτηση αναστολής εκτελέσεως ενώπιον της Ολομελείας του Ιδίου Δικαστηρίου, η οποία επίκειται να εκδικαστεί μέχρι την 29^η/7/2014 ημέρα καθ' ην ολοκληρώνει τις εργασίες του το Α Θερινό Τμήμα του Συμβουλίου. Τόσο στην επίδικη αίτηση ακυρώσεως όσο και στην επίδικη αίτηση αναστολής η ΑΔΕΔΥ επικαλείται σειρά λόγων, που άπτονται της καταφανούς αντισυνταγματικότητας της διαδικασίας αξιολόγησεως, άποψη η οποία έχει πολλαπλώς ενισχυθεί και από την ίδια την Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής, κατά την επεξεργασία του οικείου νόμου (4250/2014) όσο και από πληθώρα επιστημονικών φορέων (4/2014 Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοικήσεως, που τελεί υπό την εποπτεία του ιδίου του Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης ΕΜΠ 142/20-6-2014), ΟΚΕ κ.α.).

Αντιγράφοντας αποσπάσματα από τις ανωτέρω αποφάσεις κατανοεί κανείς το μέγεθος το νομικού αλλά και πρακτικού ατοπήματος, το οποίο έχει λάβει χώρα στην περίπτωση του ν. 4250/2014. Συγκεκριμένα, στην έκθεση της Επιστημονικής Επιτροπής της Βουλής αναφέρεται: «.....Όπως έχει παγίως κριθεί από τη νομολογία κατά την ερμηνεία των ανωτέρω διατάξεων «(...) βασικές αρχές και κατευθύνσεις του συστήματος αξιολόγησης είναι η αντικειμενική και αμερόληπτη στάθμιση βάσει σαφώς προσδιοριζόμενων κριτηρίων της επαγγελματικής ικανότητας και καταλληλότητας των υπαλλήλων σε σχέση με το αντικείμενο της εργασίας τους και τα 10καθήκοντά τους, αλλά και της απορρέουσας από το Σύνταγμα (άρθρο 5) αρχής της αξιοκρατίας (...))», «η δε βαθμολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων πρέπει να γίνεται πάντοτε μετά από αντικειμενική και ουσιαστική αξιολόγηση και κρίση τους από τα αρμόδια όργανα (...)» (ΣτΕ 1667-9/2002, βλ. και ΣτΕ 1670/2002 ΔιοικΕφΑθ 788/2011, ΔιοικΕφΑθ 88/2010. Βλ., επίσης, άρθρο 81 παρ. 1 του ν. 3528/2007 «Κύρωση του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.», κατά το οποίο, «τα ουσιαστικά προσόντα των υπαλλήλων αξιολογούνται βάσει συστήματος αξιολόγησης, το οποίο διέπεται από τις αρχές της αμεροληψίας, της επαγγελματικής ικανότητας του υπαλλήλου και της αποδοτικότητάς του». Συναφώς, βλ., ενδεικτικώς,

Α. Τάχο - Ι. Συμεωνίδη, Σύστημα Δημοσιοϋπαλληλικού Δικαίου, Εμπνησία Υπαλληλικού Κώδικα - ΕρμΥΚ, τόμ Α', 3η έκδ., 2007, σελ. 1021 επ. Διεύθυνση, Μακρυδημήτρη, Δημόσια Διοίκηση, Στοιχεία Διοικητικής Οργάνωσης, 2007, σελ. 251 επ.) Στο πλαίσιο των ανωτέρω αρχών των συστήματος αξιολογήσεως των υπαλλήλων έχει κριθεί ότι είναι μη νόμιμη «(...) η παρατιθέμενη σε έκθεση αξιολόγησης αιτιολογία για βαθμολογία 9 ή 10 σε ορισμένα κριτήρια [η οποία] δεν θεμελιώνεται σε πραγματικά στοιχεία ή γεγονότα αλλά σε αξιολογικές κρίσεις και χαρακτηρισμούς ή τα αναφερόμενα στοιχεία ή γεγονότα δεν δικαιολογούν τη βαθμολογία αυτή, θεωρείται [δε] άνευ ετέρου και χωρίς νέα αξιολόγηση και ουσιαστική κρίση του υπαλλήλου ότι το οικείο κριτήριο έχει βαθμολογηθεί με 8 (...)» (ΣτΕ 3722-3/2000, ΣτΕ 3724/2000 επταμ., ΣτΕ 247/2001, ΣτΕ 1670/2001)»

Στο από 20-6-2014 υπόμνημα του προς τον Υπουργό το Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοικήσεως (όργανο του ίδιου του Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης αναφέρει: «*Κατόπιν των ανωτέρω, η πρόσφατη θέσπιση του συστήματος αξιολόγησης, που περιγράφει ο νόμος 4250/2014 δηλαδή η αξιολόγηση του προσωπικού μέσα από αυστηρά οριζόμενα ποσοστά έρχεται κατά την άποψη μας σε ευθεία αντίθεση με το προαναφερθέν και εν ισχύ σύστημα της Διοίκησης με στόχους. ....Για τους παραπάνω λόγους προτείνουμε να επανεξεταστεί το σχετικό θεσμικό πλαίσιο, προκειμένου να βελτιωθεί και να καταστεί πραγματικά λειτουργικό, ορθολογικό και αποτελεσματικό, συντελώντας στην ποιοτική αναβάθμιση της Δημόσιας Διοίκησης και των παρεχόμενων Υπηρεσιών»*

Αντίστοιχα, η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα στην 4/2014 απόφαση της αναφέρει: «*Κατ' αυτόν τον τρόπο η επιβολή υποχρεωτικής ποσόστωσης ειδικώς της χαμηλότερης επίδοσης εκτός των προβλημάτων συνταγματικότητας, που θα δημιουργήσει έρχεται σε αντίθεση με την αξιοκρατική αξιολόγηση των υπαλλήλων και την επιδιωκόμενη πραγματική βελτίωση της απόδοσης τους μέσω αυτής, δηλαδή με τους στόχους του ίδιου του νόμου, όπως αναφέρονται στην αιτιολογική έκθεση...»*

Η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή Ελλάδος (ΟΚΕ) στην γνώμη, που εξέδωσε επί του ν.4250/2014 αναφέρει: «*Η ΟΚΕ θεωρεί, ότι θα πρέπει*

να επανεξεταστεί το σύστημα των ποσοτώσεων καθώς εκτός των όσων αναφέρθηκαν στην Γενική Αξιολόγηση η εισαγωγή του τυχαίου στοιχείου στα κριτήρια επιμερισμού των ποσοτώσεων των αξιολογήσεων των υπαλλήλων μιας Γενικής Διευθύνσεως (δηλαδή της συνυπηρέτησης με περισσότερους ή και λιγότερους από την προβλεπόμενη ποσόστωση ισάξιους με τον αξιολογούμενο υπαλλήλου) στρεβλώνει τον ατομικό και προσωπικό χαρακτήρα της αξιολόγησης, αλλοιώνει την αρχή της αξιοκρατίας και παγίως δεν γίνεται δεκτό από την νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας. Επίσης, η διαφοροποίηση της ποσοτώσεως των προϊσταμένων από την ποσόστωση, που ισχύει για το υπόλοιπο προσωπικό, παραβιάζει επιπλέον και την αρχή της ίσης μεταχείρισης».

Ακόμα δε και οι ίδιοι οι υπηρεσιακοί παράγοντες της Δημόσιας Διοικήσεως (Γενικοί Διευθυντές Υπουργείων) με αναφορές του, που αποστέλλονται καθημερινά στις πολιτικές ηγεσίες αλλά και το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης αναφέρονται στο άτοπο της έκδοσης αποφάσεων επιμερισμού και στην αντισυνταγματικότητα των εισαγόμενων δια του εν λόγω νόμου ρυθμίσεων.

Είναι προφανές, ότι στα πλαίσια της καλής πίστης και των χρηστών ηθών, το ίδιο το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης θα όφειλε να απέχει από κάθε διαδικασία σχετιζόμενη με την διαδικασία της αξιολογήσεως, αναμένοντας την απόφαση του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου αναφορικά με την αναστολή εκτελέσεως των προσβαλλόμενων ως αντισυνταγματικών πράξεων της Διοικήσεως.

Εξάλλου, όπως και το ίδιο ομολογεί στο δικόγραφο του, ουδεμία πραγματική αιτία για την σπουδή, την οποία επιδεικνύει για την κήρυξη παράνομης και καταχρηστικής της απεργιακής κινητοποίησης της ΑΔΕΔΥ, υφίσταται αφού (α) το ίδιο το Υπουργείο δια εγκυκλίου του (υπ' αριθμόν ΔΙΔΑΔ/Φ.32.8/476/οικ. 1312/21-1-2014) είχε πριν την ψήφιση του νόμου σταματήσει κάθε διαδικασία αξιολογήσεως για το έτος 2013 «Δεδομένου, ότι στο εν λόγω σχέδιο νόμου περιλαμβάνονται νομοθετικές ρυθμίσεις, με τις οποίες τροποποιούνται και καταργούνται διατάξεις του π.δ. 318/1992 που αποτελεί το υφιστάμενο κανονιστικό πλαίσιο για την σύνταξη εκθέσεων αξιολογήσεως των δημοσίων υπαλλήλων και εν όψει της

επικείμενης εισαγωγής του εν λόγω σχεδίου νόμου προς ψήφιση στην Βουλή των Ελλήνων παρακαλούνται οι αρμόδιες Διευθύνσεις Διοικητικού Προσωπικού να μην προβούν στις προβλεπόμενες από τις ισχύουσες διατάξεις του π.δ. 318/1992 ενέργειες εντός των προβλεπόμενων από αυτές προθεσμιών και να ενημερώσουν σχετικά το προσωπικό, που υπάγεται στην αρμοδιότητά τους».

(β) το ίδιο το Υπουργείο έχει δια εγκυκλίων του έχει μετακινήσει ήδη δύο φορές την διαδικασία αξιολογήσεως (βλέπε ΔΙΔΑΔ/Φ.32.8/497/100000/28-4-2014 και ΔΙΔΑΔ/Φ.32.9/507/10766/12-5-2014 εγκύκλιο του ιδίου του Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης), πράγμα, που αποδεικνύει πλήρως ότι ουδεμία ζημία υπάρχει για το Κράτος και την Πολιτεία από την διενεργούμενη αποχή από συγκεκριμένα καθήκοντα .

(γ) η επικαλούμενη από το Υπουργείο σπουδή για την διενέργεια επιλογών προϊσταμένων είναι τουλάχιστον αναληθής, όταν το ίδιο το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης έχει φέρει στην Βουλή και πρόκειται να ψηφίσει στα Θερινά Τμήματα αυτής νομοσχέδιο για την επιλογή προϊσταμένων, δια του οποίου παρατείνει την θητεία των ήδη υπηρετούντων προϊσταμένων.

Ταύτα σιγή απέρριψε η εκκαλούμενη και πρέπει για το λόγο αυτό να εξαφανιστεί από το Δικαστήριό Σας.

4ος Λόγος εφέσεως κατά της εκκαλουμένης

Η εκκαλούμενη απόφαση έσφαλε και πρέπει να εξαφανιστεί κατά το μέρος που έκρινε ότι: «Περαιτέρω, η εναγομένη έχει ασκήσει ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, την από 21-5-2014 αίτηση ακυρώσεως των α) υπ' αριθμ. ΔΙΔΑΔ/Φ.32.8/492/8501,8326, β) ΔΙΔΑΔ/Φ.32.8/497/10000/28-4-2014, γ) ΔΙΔΑΔ/Φ.32.8/507/10766/12-5-2014 αποφάσεων του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, που αφορούν στην τροποποίηση διατάξεων του π.δ. 318/1992 και των παρατάσεων προθεσμιών για την εφαρμογή των διατάξεων του ως άνω π.δ., της οποίας δικάσιμος έχει οριστεί η 10-10-2014, καθώς και την από 6-6-2014 αίτηση αναστολής των προαναφερομένων αποφάσεων, αιτούμενη την αναστολή εκδίκασης της παρούσας υπόθεσης, μέχρι την έκδοση απόφασης επί της ανωτέρω αίτησης ακύρωσης, άλλως μέχρι την έκδοση απόφασης επί της ανωτέρω αίτησης

αναστολής. Το εκ του άρθρου 249 του ΚΠολΔ., αίτημα της εναγόμενης περί αναστολής της δίκης πρέπει να απορριφθεί, καθώς η διάγνωση της παρούσας ~~διαφοράς~~ - ήτοι η αναγνώριση ή μη του παρανόμου και καταχρηστικού χαρακτήρα της επίδικης απεργίας - αποχής δεν εξαρτάται από την διάγνωση του αιτήματος των ως άνω αιτήσεων ακύρωσης και αναστολής».

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 249 ΚΠολΔικ: «Αν η διάγνωση της διαφοράς εξαρτάται ολικά ή εν μέρει από την ύπαρξη ή ανυπαρξία μιας έννομης σχέσης ή την ακυρότητα ή τη διάρρηξη μιας δικαιοπραξίας που συνιστά αντικείμενο άλλης δίκης εκκρεμούς σε πολιτικό ή διοικητικό δικαστήριο ή από ζήτημα που πρόκειται να κριθεί ή κρίνεται από διοικητική αρχή, το δικαστήριο μπορεί αυτεπαγγέλτως ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου να διατάξει την αναβολή της συζήτησης εωσότου περατωθεί τελεσίδικα ή αμετάκλητα η άλλη δίκη ή εωσότου εκδοθεί από τη διοικητική αρχή απόφαση που δεν θα μπορεί να προσβληθεί»

Όπως και πρωτοδίκως προτείναμε, το ίδιο το ενάγον - εφεσίβλητο ομολογεί στο δικόγραφο της αγωγής του, αναφορικά με την συνταγματικότητα των διατάξεων του ν.4250/2014, ότι έχει ασκηθεί εκ μέρους μας, αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας η εκδίκαση της οποίας έχει οριστεί ενώπιον της Ολομελείας του Δικαστηρίου αυτού για την δικάσιμο της 10-10-2014, ενώ η αίτηση αναστολής εκτελέσεως την οποία ομοίως έχουμε ασκήσει ενώπιον της Ολομελείας του ιδίου Δικαστηρίου, επίκειται η συζήτησή της να λάβει χώρα, κατά την διάρκεια του Α' Τμήματος Διακοπών του ως άνω Δικαστηρίου, ήτοι το αργότερο μέχρι την 29^η Ιουλίου 2014. Ήδη δε μέχρι και σήμερα έχει παρέλθει η τασσόμενη εκ του νόμου προθεσμία, προκειμένου η Διοίκηση να προσκομίσει τις απόψεις της, αναφορικά με την υπόθεση και την αιτούμενη αναστολή με αποτέλεσμα η συζήτηση της υπό κρίση αναστολής να αναμένεται εντός των προσεχών ημερών.

Δεδομένου, ότι η επίδικος απεργία, τον παράνομο χαρακτήρα της οποίας επικαλείται το εφεσίβλητο **έχει ως μοναδικό αίτημα την αποχή από τις διαδικασίες αξιολογήσεως**, που δρομολογούνται από το Υπουργείο βάσει των διατάξεων του ν.4250/2014, η συνταγματικότητα ή μη των οποίων αποτελεί αντικείμενο, που επίκειται να κριθεί μάλιστα σε πολύ σύντομο διάστημα από το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο της χώρας, όφειλε η

εκκαλουμένη να δεχτεί το σχετικό αίτημα μας και να αναστείλει τη συζήτηση της αγωγής του αντιδίκου Ελληνικού Δημοσίου, τουλάχιστον μέχρι την έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως αναστολής από το Συμβούλιο της Επικρατείας. Η αναβολή ή άλλως αναστολή της συζήτησης συμβαίνει, προεχόντως, όταν κάποιο σοβαρό, νομικό ζήτημα, το οποίο πρέπει να επιλυθεί από το οικείο ακυρωτικό τμήμα, έχει παραπεμφθεί ήδη στην Ολομέλεια του Συμβουλίου Επικρατείας, ως ζήτημα εξαιρετικής σημασίας, όπου και εκκρεμεί. (ΑΠ. 355/2014)

Εσφαλμένα λοιπόν, η εκκαλουμένη απέρριψε το αίτημα μας, περί αναβολής ή κατά νομική ακριβολογία αναστολής της δίκης, με το αιτιολογικό μάλιστα, ότι: *«η διάγνωση της παρούσας διαφοράς – ήτοι η αναγνώριση ή μη του παρανόμου και καταχρηστικού χαρακτήρα της επίδικης απεργίας – αποχής δεν εξαρτάται από την διάγνωση του αιτήματος των ως άνω αιτήσεων ακύρωσης και αναστολής»*. Το αίτημα μας αυτό, περί αναστολής της δίκης κατ' άρθρον 249 ΚΠολΔ, το οποίο προβάλλαμε μάλιστα τόσο προφορικά ενώπιον του Δικαστηρίου, όσο και εγγράφως δια των νομίμως κατατιθεμένων προτάσεων μας, όφειλε η εκκαλουμένη να δεχτεί, αφού το ζήτημα της συνταγματικότητας ή μη, των διατάξεων της αξιολόγησης του Ν.4250/2014 έχει άμεση σχέση και συνάφεια με την επίδικο απεργία, τη διάγνωση του παράνομου χαρακτήρα αιτείται το εφεσίβλητο. Μάλιστα αξίζει να σημειωθεί ότι σε κάθε περίπτωση το ίδιο το δικαστήριο όπως το σχετικό άρθρο ορίζει, δύναται αυτεπαγγέλτως, χωρίς καν να υποβληθεί εκ των διαδίκων σχετικό αίτημα, να αναβάλλει τη συζήτηση σε κάθε στάση της δίκης για το λόγο αυτό. Η ευχέρεια του Δικαστηρίου να αναβάλλει τη συζήτηση της υπόθεσης υπάρχει, ιδίως όταν η διάγνωση της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του, εξαρτάται ολικά ή εν μέρει από την επίλυση κάποιου ζητήματος και εμφανίζεται ως προδικαστικό ζήτημα αυτής. Η αναβολή δε της δίκης σκοπεί στην αποτροπή έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων και συνακόλουθα του κύρους της δικαιοσύνης και αποβλέπει στην ικανοποίηση της αρχής της οικονομίας της δίκης.

Εκ των ανωτέρω προκύπτει εναργώς το συμπέρασμα ότι η εκκαλουμένη δεχόμενη τα ακριβώς αντίθετα απ' όσα ορίζονται στη διάταξη του ά.249 Κ.Πολ.Δ., υπέπεσε σε σφάλμα και για τον λόγο αυτό πρέπει κατά το μέρος αυτό να εξαφανιστεί από το Υμέτερο Δικαστήριο.

5ος Λόγος εφέσεως κατά της εκκαλουμένης

Υπέρ ημών παρενέβησαν προσθέτως α) το ΝΠΔΔ με την επωνυμία «Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος» (ΤΕΕ), β) η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) και γ) το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Αθήνας (ΕΚΑ), ζητώντας να γίνουν δεκτές οι παρεμβάσεις τους που ασκήθηκαν στο ακροατήριο και με τις προτάσεις.

Ακολούθως, η εκκαλουμένη απόφαση στο 3ο φύλλο αυτής δέχεται ότι *«Περαιτέρω, οι υπό κρίση πρόσθετες υπέρ της εναγομένης παρεμβάσεις, αρμόδια και παραδεκτά ασκήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρο 31 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ.) χωρίς την προηγούμενη τήρηση προδικασίας (αρθρ. 231 και 666 του Κ.Πολ.Δικ.), είναι νόμιμες, στηριζόμενες στις διατάξεις των άρθρων 80,669 παρ. 2 και 176 του Κ.Πολ.Δικ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω για να κριθεί αν είναι βάσιμες από ουσιαστική άποψη.»*

Εν συνεχεία δε ουδεμία αναφορά γίνεται στο σώμα της εκκαλουμένης, ούτε με οποιονδήποτε τρόπο προκύπτει από αυτήν κρίση περί της ουσιαστικής βασιμότητας των υπέρ ημών πρόσθετων παρεμβάσεων, ενώ **σιγή απορρίπτονται αυτές κατά το διατακτικό της Πρωτόδικης απόφασης.**

Έσφαλε συνεπεία αυτού, η εκκαλουμένη και πρέπει κατά τούτο να εξαφανιστεί από το Δικαστήριο Σας.

Επειδή οι ανωτέρω λόγοι είναι βάσιμοι, νόμιμοι και αληθείς.

Επειδή η εκκαλουμένη απόφαση έσφαλε και πρέπει συνεπεία αυτού να εξαφανιστεί κατά το μέρος που εκκαλείται.

Επειδή αρνούμαστε συνολικά την αγωγή του αντιδίκου καθώς και τις προτάσεις, ενστάσεις και ισχυρισμούς του ως αόριστες, απαράδεκτες, κατά νόμο και κατ' ουσία αβάσιμες και ζητάμε την απόρριψη της.

Επειδή το Δικαστήριο Σας είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο να επιληφθεί της επίδικης διαφοράς.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Και με την ρητή επιφύλαξη όποιου προσθέτου λόγου εφέσεως ήθελε προβάλλουμε στο μέλλον κατά της εκκαλουμένης απόφασης.

ΖΗΤΟΥΜΕ

Να γίνει δεκτή η παρούσα έφεση μας

Να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη υπ' αριθμόν 2395/2014 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών) (Απεργιακή) κατά το μέρος που εκκαλείται ενώπιόν Σας.

Να απορριφθεί η από 7-7-2014 αγωγή του εφεσίβλητου Ελληνικού Δημοσίου

Να καταδικασθεί το Ελληνικό Δημόσιο, όπως νόμιμα εκπροσωπείται στην εν γένει δικαστική μας δαπάνη και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

Αθήνα, 17 Ιουλίου 2014

Η πληρεξούσια δικηγόρος

ΜΑΡΙΑ-ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΤΣΙΠΡΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΑΙΩΝ 11 - ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 3302240
ΑΦΜ: 105365626 - ΔΟΥ: Δ' ΑΘΗΝΩΝ